

ΣΤΗ ΒΡΥΞΗ

(Σκίτσο του κ. Γ. Γρηγόρη)

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΜΟΝΑ - ΖΥΓΑ !...

Είπε εκεί πάνω ψηλά στα Πυρηνάια μία κλεισούρα ανάμεσα σε τραχεία κι' απόκρημνα βράχια, μία κοιλάδα ξερή κι' άγκυροβόρατη, που καταλήγει σ' ένα βραχώδη λόφο. "Ένας ξύλινος σταυρός, σαρκαφραγμένος και κακορριζικός - ένθυμο ποιός ξέρει ποιός συμφοράς - στολίζει το πένθιμο έκείνο τοπίο..."

Τό δειλιό πέφτει χλιαρό, μουγκό, καταθλιπτικό. Στή ρίζα του βραχώδους εκείνου λόφου, ένας σωρός από άνηθρομένα πτώματα, φουσκωμένα και μισοσάπια, αφήνει μία φρικτή όσμη όλόγυρα στον άκίνητον άγέρα.

Τέσσερες μέρες είχαν περάσει, που 'έγινε στο μέρος έκείνο μία άνθρωποφαγή. Σκληρο-ράχηλοι "Άγγλοι και κουρελλιάρηδες Γασκόνιοι λησταί, οι όποιοι άποτελεούσαν την όπισθοφυλακή του δεσπότη Βερτράνδου, πρό τεσσάρων ημερών άκριβώς, συνάντησαν στο μέρος έκείνο ένα καραβάνι από καλογήρους, που κουβαλούσαν τρόφιμα και όσκακι μέ κρασί, και τούς πέρασαν όλους από τό λεπίδι.

Και τώρα ή κοιλιές των ζωντανών, ή γεμάτες από τ'ς τροφές και τό κρασί που έφαγαν και έπιαν, δεν ήσαν λιγώτερο φουσκωμένες από τις κοιλιές των πτωμάτων, που φουσκώναν από τά άερα της άποσυνθέσεως.

Κι' όστόσο, τά κοράκια δεν τολμούσαν να ριχτούν άκόμα στα πτώματα, γιατί τρομάζανε από τά θρονερά ρογαλητά των μεθωμένων, που ήσαν σωριασμένοι κοντά στο σωρό των νεκρών.

"Διάβολε! φώναξε άξαφνα κάποιος ληστής, μισοξυπνώντας. "Η μουρουδιά που μέ χτυπάει στη μύτη, δεν είνε ούτε από φρέσκο λαρδί, ούτε από μασοχάλη κοριτσιού!

"Έβγαίε! συμφώνησε κάποιος άλλος, σαν να μονολογούσε. "Η μουρουδιά αυτή δεν μ' εύχαριστεί και μένα καθόλου. Πάνε τέσσερες μέρες ποίμαστε εδώ, στην κοιλάδα του "Ωράι.

"Αυτόι οι παλιοκαλόγεροι στη ζωή τους μυρίζουν πιό πολύ από τους άλλους ανθρώπους και γι' αυτό πεθαμένοι τώρα βρωμάνε πιό άσχημα κι' από ζωά! φώναξε κάποιος άλλος ληστής, κάνοντας συγχρόνως μερικές κινήσεις, που δείχνανε πόσο άνοποφρη ήσαν ή δυοσσιμία γύρω τους.

"Έτσι, σέ λίγο συμφώνησαν, γιά ν' άποφύγουν την άπαίσια μουρουδιά, να ριέουν τά πτώματα μέσα σ' ένα μεγάλο λάκκο, που θα τον άνοιγαν δυο άπ' αυτούς, ό Κροκέσος κι' ό Τσακαλόδρτραπας, στά ριζά του μικρού λόφου, κάτω από τον ξύλινο σταυρό. ό όποιος ύψωνόταν πάνω από την άβυσσο, προς τον ουράνιο. Τόν τόπο αυτό τον βρήκαν καταλληλότερο γιά τάφο καλυγέρων, γι-ατι πάνω άπ' αυτόν, λές κι' ύψωνόταν ή σκιά του Ιερού βράχου του Γολγοθά.

"-Έ! Τσακαλόδρτραπ!... "Έ! Κροκέσο!... άκούστηκαν έπειτα από κάμψη ώρα δυο-τρεις φωνές.

-Τί είνε, παιδιά; Τί θέλετε;

ρώτησαν οι δυο λησταί.

-Σκάματε τό λάκκο;

-Ναι!

-Κε!ά!... Τώρα θα τον γεμίσομε.

Και τρεις λησταί, ποδχαν ζυπνήσει από τη βράμια και τη δυσαδία των όποσυντιθεμένων πτωμάτων, τράθηξαν προς τό σωρό των νεκρών.

"Ό ένας έπιασε κάποιον πτώμα από τό σέβερο, οι δυο άλλοι τό σήκωσαν στα πόδια κι' έτσι άρχισαν να κατεβαίνουν την πλαγιά του λόφου.

Τρομάξαν τότε τά κοράκια και σκόρπισαν ψηλά, μα γρήγορα πάλι έξαιμαζεύτηκαν. Πολλά άπ' αυτά άρχισαν να πετούν πάνω από τό σωρό των πτωμάτων, αλλά τά περισσότερα άκολούθησαν, πετώντας χαμηλά, την λεία που τούς έφευγε κι' έτσι σχημάτισαν πίσω άπ' τό ληστή, που κρατούσε τό κεφάλι του πτώματος, ένα τεράστιο μαύρο μανδύα, ό όποιος κυμάτιζε άπαίσια στον άέρα.

II

"Ό Τσακαλόδρτραπς κι' ό Κροκέσος είχαν τελειώσει τη δουλειά τους με άλόκληρη ώρα πριν τους ρωτήσουν γι' αυτό οι συνάδελφοι τους, αλλά δεν βγήκαν έπάνω άπ' την τρύπα ποδχαν σκάψει, γιατί άρχισαν να παίζουν με την ήσυχία τους ζάρια.

"Όταν άπάντησαν στους συνάδελφους των, έπαζαν άκόμη.

"Ό Κροκέσος έχανε κι' έθριζε, ενώ ό Τσακαλόδρτραπς κέρδιζε και γελούσε. Μα ή χαρά του είνε δεν ήταν λιγώτερο ίσχυια άπ' τη λύσσα του άλλου.

"Ό Τσακαλόδρτραπς κι' ε Κοκρέσος ήταν, μα την αλήθεια, δυο άγριοι σύντροφοι. "Ό Κροκέσος, όταν ήταν χαρούμενος, είχε μία έκρασι, όμοια με της ύαινας, τη στιγμή που ρουφάει αίμα.

"Ηταν δυνατός σαν ταύρος και μπορούσε με μία γροιά να σκοτώση βάδι. "Ό Τσακαλόδρτραπς πάλι ήταν σωστός γίγαντας.

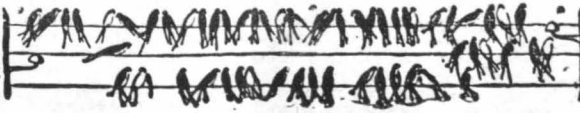
Οι δυο αυτοι λησταί, με μάτια βαθουλωμένα και λαμπερά, ήσαν άφοσιωμένοι τώρα στο παιχνίδι των ζαριών. Καθώς έσκυβαν, παίζοντας ή μπρούντζινες περικεφαλαίες τους συγχρόνως, ενώ συγχρόνως με τις άγωνιάσεις κινήσεις τους έκαναν τά χαλόβδινα, κοντά έλιθ τους, να κροτούν πάνω στα λιθάρια.

-Μά τον άγιο διάβολο, με κλέβεις! θρυχήθηκε σέ κάποια στιγμή ό Κροκέσος.

Μά ό Τσακαλόδρτραπς διαμαρτυρήθηκε άγρια:

"-Όποιος σου τό είπε, λέει ψέμματα, γυιόκα μου! Γιατί, μα την αλήθεια, όταν παίξη κανείς άληθινό παιχνίδι μ' ένα στρατιώτη του βασιληά Καρόλου, πρέπει να παίζη τίμια, όπως έγω τώρα!... Ναι! Κάλιο έγω να μη ζαναπιώ κρασί, ούτε να φιλήσω κοριτσιά δια χρόνια μου μένου, παρά ά σε κλέψω, σύντροφε.

-Μά όστόσο χάνω, όλο χάνω, χωρίς να κερδίσω ούτε

μιά φορά!

—Και γι' αυτό φταίω εγώ! Καλός είσαι, μά την αλήθεια!... Λοιπόν, αφού σοβ μένου ακόμα δώδεκα Ισπανικά σολδία, άς τ'α παίξουμε κι' αυτά και ίσως κερδίσεις εσύ!...

—Όχι! Δέν θέλω, μά την πίστι του διαβόλου, νά παίξω άλλο ζάρια μαζί σου!

—Και τί παιχνίδι, παρακαλώ; Δέν έχουμε εδώ ούτε σκάκι, ούτε τράπουλα... Έ, μήν σοβ γουστάρει τάχα νά παίξουμε μονά ή ζυγά; Πές μου το, σύντροφε.

—Θά μέ γελάσης πάλι.

—Μέ άδικείς... άνιτροφε, μέ τίς ύποψίες σου!... Άλλά, στάσου... Βρήκα ένα παιχνίδι, πού νά μήν έχης σ' αυτό κανένα φόβο! φώναζε ό Τσακαλότρυπας, κυττάζοντας πρós τ'ά επάνω.

Αυτή τή στιγμή, ακριβώς, πλησιάζανε στό γέλιο του λάκκου οι τρεις ληστές, κρατώντας τό πρώτο πτώμα κι' ό Τσακαλότρυπας, δείχνοντας τους στον συνάδελφό του, έξακολουθής. χαρούμενος από τή εμπνεύσι πού τούδρεθε:

—Άκου, γυϊόκα μου! "Όσο ξέρεις σύ, ξέρω κι' εγώ πόσα πτώματα θά γάρσουν, τό ένα ύστερα από τ' άλλο, εδώ μέσα. Λοιπόν, νά στοιχηματίσουμε, άν θάνατι μονά ή ζυγά.

"Όποιος τό πετύχει, θάνατι ό κερδισμένος. Ο Κροκέσος δέν μπόρεσε νά μή γελάση. Τόσο πολύ γουστόζο του φάνηκε τό παιχνίδι!

—Καλά, ξεφάνισε. Έγώ τ'ά λέω ζυγά.

—Κι' εγώ μονά! δήλωσε ό Τσακαλότρυπας.

"Ανέβηκαν κατόπι, κάθισαν στό τελευταίο πέτρινο σκαλοπάτι του σταυρού, κι' άρχισαν νά μετρούν τ'ά πτώματα.

III

Τό πρώτο πτώμα, πού ρίχτηκε μέσα στό λάκκο, ήταν κάποιου μοναχού, τόσο λεπτοκαμωμένου, πού έμοιαζε μέ πτώμα ντελικάτης κοπέλας. Στό λαϊκό είχε μία μεγάλη πληγή, σαν περιδέραιο από κοράλλια. Τό πτώμα αυτό έπρεπε στό λάκκο εδ' δυό κομμάτια, γιατί τό άσπιοτό χέρι, άπ' τή άπουώνθει, χωρίστηκε άπ' τόν άμο!...

—Ένας! φώναζε τότε ό Κροκέσος.

—Ένας! επανέλαθε κι' ό Τσακαλότρυπας.

Οι τρεις συνάδελφοί τους άνέβηκαν πάλι πρós τό σωρό τών πτωμάτων και έσαναγύρισαν, ακολουθούμενοι άπό περισσότερα κοράκια.

Τό δεύτερο πτώμα, άνηκε σ' έναν καλόγερο κοιλαρά. Ήταν παραφουσκωμένο και γεμάτο μαύρα σημάδια "Όταν άκούστηκε τό πέσιμο του, άπ' τό βάθος του λάκκου, άνέθηκε άμέσως μία μυρουδιά άνυπόφορη, σαν ν' άνοιξε κάποια καταθόβρα!

—Δυό! φώναζε ό Κροκέσος.

—Δυό! φώναζε κι' ό Τσακαλότρυπας.

Τό τρίτο πτώμα άνηκε σ' έναν καλόγερο, τόσο μακρύ και τόσο άδύνατο, ώστε τ'ά κόκκαλα του φαινότουσαν κάτω άπ' τήν ξεσηγιόμενη έπιδερμίδα του. Μόλις έπρεπε τό πτώμα αυτό, άκούστηκε ένας κρότος όμοιος μέ τό σπάσιμο έερών κλασιών!

—Τρεις! έπτε ό Κροκέσος.

—Τρεις! έπτε κι' ό Τσακαλότρυπας.

Οι τρεις ληστές έφεραν κατόπι και άλλο πτώμα, και άλλα άκόμη, τ'ά όποια οι δυό παίχτες μετρούσαν φωναχτά. Τέσσερες, πέντε, έξη, έφτά, όγτώ, έννιά, δέκα!...

"Άρχισε νά νυχτώνη πειά κι' οι δυό ληστές μόλις διακρίνανε τ'ά πτώματα. Μετρούσαν άμως, μη δίνοντας καμιά σημασία στην άνυπόφορη βρώμα πούβγαίνει από τόν κοινό εκείνο τάφο: "Έντεκα! Δώδεκα!... Δεκατρείς! Δεκατέσσερες! Μετρούσαν τώρα μέ περισσότερη άγωνία, γιατί καθέναν τους λογάριάζε τους πλησιάζε τό τέλος, πού θά τούδινε τό κέρδος ή τή χασούρα.

—Δεκαπέντε!... Δεκάξη!... Λεκαεφτά!...

"Η άγωνία τους μεγάλωνε όλοένα και πιό πολύ.

—Δεκαοχτώ!... Δεκαεννιά!... Είκοσι!

Σέ κάθε καινούργιο πτώμα πού έφτανε οι τρεις ληστές, ή συνοδεία τών κορακιών, πληθύνανε και γινόταν πιό άπληστη, μά οι παίχτες δέν τό πρόσεγαν αυτό. Ήσαν όλόμυχα άφοσιωμένοι στην έλπιδα και τό φόβο του στοιχίματος.

—Είκοσι ένας! Είκοσι δυό!... Είκοσι τρείς!...

Τό τελευταίο πτώμα, τό είκοστό τέταρτο, ήταν κάποιου γέρου, μέ μαλλιά άσπρα. Κι' ήταν τό τελευταίο, γιατί άκούστηκε τό «ούψ!» τών ληστών, τό έπιφώνημα πού άφήνει ό άνθρωπος, ύστερα από κάθε δυσάρεστη δουλειά.

—Είκοσι τέσσερες!... Ζυγά!

Κέρδισα! φώναζε ό Κροκέσος, χτυπώντας τ'ά χέρια του άπό χαρά.

Ο Τσακαλότρυπας αυτή τή φορά δέν έθγαλε μιλιδιά. Σώπανε. Μιά λίσσα τόν κατέτραγε. Είχε χάσει κι' όφειλε νά δώση τ'ά δώδεκα Ισπανικά σολδία!... Μά νά τ'ά χάση σ' ένα παιχνίδι, πού ό θβιος επένθησε! Νά εφεύ-

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

"Εδώ και είκοσι χρόνια, ένας Άλσατός, όνομαζόμενος Μείνερ, κατελήφθη έξαφνα κάποια μέρα από μανία άνθρωποκτονίας. Τό πρσί τής ημέρας εκείνης, πριν φύγει γιά τήν δουλειά του, φώναζε τή γυναίκα του και τής ζήτησε ένα φιλι.

"Ανύσπητη εκείνη, άν και παραξενεμένη κάπως από τήν άνυνησιτη αυτή τρυφερότητα του αυζόγου της, τόν πλησίασε δελά και του πρόσφερε τ'ά χειλή της. Καθώς όμως εκείνος έτοιμαζόταν νά τήν φιλήση, άρπαξε έξαφνα ένα μαχαίρι από τό τραπέζι, πού ήταν πλάι του και μέ άσπρασια τάχιστα τής τ'άχωσε μέ όλη του τή δύναμι στό στόμα!

"Η δυστυχισμένη γυναίκα σωριάστηκε άμέσως κάτω, κι' έπειτα από λίγο πέθανε από τήν αίμορραγία.

Μοναδική μάρτυς του φρικώδους αυτού έγκλήματος, ήταν ή μικρή κόρη του παράφρονος κακούργου και του θύματος, ένα κοριτσάκι 12 χρονών. "Η άσπασία αυτή σκηνή, προκάλεσε τέτοια έπίδρασι στό νευρικό τής σύστημα, ώστε, μολονότι πέρρασαν πολλά χρόνια από τότε, όταν παντρεύτηκε τελευταία, δέν δέχτηκε μέ κανένα τρόπο και λόγο νά τήν φιλήση ό άνδρας της. Τήν πρώτη δέ και τελευταία φορά, πού έκείνος επεχείρησε νά τή φιλήση, ή νεαρή γυναίκα έπρεσε τις σισθήσεις της και λίγο έλειψε νά πεθάνη άπό ουαγκιό τ'ά-καοδιάς.

Στήν Άμερική, γίνεται πολύς θόρυβος τελευταία. "Ενα παιδί-φαινόμενο, τό όποιο εινε τελείως χειρουργός!

Τό παιδί αυτό, ηλικίας μόλις πέντε χρονών, όνομαζέται Ουγκο Φόγκ, και κατάγεται από γονείς Ουγγρους. "Από τήν κοίνα ακόμα, σποιδάζει... ανατομία, παίζοντας μέ... άνθρώπινα κόκκαλα, όπως άλλα παιδιά συνομηλίκια του, παίζουν μέ τ'ά παιχνίδια τους.

"Η μόνη διασκεδάσις του μικρού Ουγκο εινε νά επικέπτεται τ'ά χειρουργικά εργαστήρια τής πόλεως Μείν, όπου κατοικεί, και νά παρακολουθί τις έγχειρήσεις, μαζί μέ τόν πατέρα του, ό όποιος εινε κι' αυτός πολύ καλός χειρουργός. Τελευταία μάλιστα παραστ'άθηκε μέ μερικές έγχειρήσεις ως βοηθός του πατέρα του.

"Ενα άλλο παιδί στην "Ιταλία, ό Βίκτωρ Ριγκέττι, σέ ηλικία 10 χρονών, άπέκτησε φήμη πολύ καλού γλύπτου. Τό θαυμαστό αυτό παιδί, δέν ήταν ακόμα όπτε έξη χρονών, όταν μ' επιτυχία πρωτοφανή γιά τήν ηλικία του, τελείωσε την προτομή του πατέρα του.

Τό τελευταίο έργο του μικρού Ριγκέττι, εινε μία «Μαντόνα», ή όποια θεωρείται από τους τεχνολόγους ως άριστογεννηματική. Σήμερα ό Ριγκέττι εινε ηλικίας 19 χρονών.

Στις "Ινδίες, ή εισόδος σ'τά θέατρα εινε τελείως έλευθερά. "Η ουλαία σηκώνεται στις 9 τό βράδυ και πέφτει στις... 5 τό πρωί.

Τήν ώρα αυτή γίνεται τό πρώτο διάλειμμα!

Γιά νά παρασταθί ένα δράμα, άπαιτούνται έφτά μέρηνυχα!

Οι θεαταί, οι όποιοι θάχουν τόν ήρωισμό νά παρακολοθήσουν τήν παράστασι ως τό τέλος, πρέπει άπαραιτήτως μέ πάρουν μαζί τους και τ'ά κρεβάτια, γιά νά τό ρίχνουν στόν ύπνο κατά τ'ά διαλείμματα.

ρη ένα παιχνίδι πού τόν κατέστρεψε! "Α! Ήταν άχώνευτο αυτό. Καί τό χειρότερο—αυτό πού τόν άνασε, τόν κόρσινε και τόν έκανε θηρίο πού διψάει αίμα—ήταν πού δέν μπορούσε ν' άμφισπ'ητήση τή νομιμότητα του παιχνιδιού. Είκοσι και τέσσερα πτώματα ήσαν μέσα στό λάκκο! Ναι, είκοσι και τέσσερα... "Επρεπε, λοιπόν, νά πληρωσό, αφού έχασε!...

Τ'ά χειλή του Τσακαλότρυπα έτρεμαν άπό τό κακό του και τ'ά βλέμματά του σπιθίζανε άγρια! "Αξαφνα ζως χαμογέλασε άσπασία. Τράβηξε τό κοντομαχαίρο του και μέ μία άσπρασια κίνησι, τό θύβισε ως πέρα στην κοιλιά του συμπαίχτη του Κροκέσου, ξεαπλώνοντας τον κάτω, νεκρό!

—Είκοσι πέντε! Μονά!... Κέρδισα! φώναζε άμέσως ό Τσακαλότρυπας, ξεσπώντας σ' ένα τρομερό κι' άσπαιο γέλιο. Κατόπι, αφού πήρε τ'ά δώδεκα σολδία άπ' τό νεκρό συνά-

δέλφο του, κλάτσησε τό πτώμα του Κροκέσου τό άφησε νά πέση πάνω σ'τά άλλα πτώματα και

έφυγε μέσα σ'τά σκοτάδια, κουνουζώντας μέσα στη γούφα του τ'ά χρυσά νομίσματα, ενώ τ'ά κοράκια άρχισαν νά πετοδν πάλι πάνω άπό τ'ά πτώματα, κρόζοντας άγρια, πένθιμα, πειναλέα!...

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τό «Μπουκέτο» αγοράζει εις άπόλυτως Ικανοποιητικά τιμές παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας δλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών εφημεριδών και περιοδικών. "Ημερολόγια, Καζαμίας, μονόφυλλα, φωτογραφίες Ιστορικών προσώπων και εικόνες διάφορες. "Απευθυνθήτε ή γράψατε: Περιοδικό «Μπουκέτο», Λέκα 7, "Αθήνας.